

Sygnatura akt: V GC 992/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Magdalena Grzesiak

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2020 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa W. R.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda W. R. kwotę 7 777,92 zł (siedem tysięcy siedemset siedemdziesiąt siedem 92/100 złotych) tytułem z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot :

- 7 370 zł od dnia 23 listopada 2017r do dnia zapłaty,

- 407,92 zł od dnia 12 sierpnia 2019r do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 683 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt trzy złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 listopada 2017r do dnia zapłaty

3. oddala powództwo w pozostałym zakresie

4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 266,02 zł (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt sześć 02/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania

5. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 80,00 zł (osiemdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 992/18

UZASADNIENIE

Powód W. R. wniósł w dniu 4 kwietnia 2018r. pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zasądzenie kwoty 5.650,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 listopada 2017r. do dnia zapłaty, kwoty 3.750 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 listopada 2017r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, że w dniu 20 października 2017r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki O. (...) nr rej. (...), którego użytkownikiem jest powód W. R.. (...) Spółka Akcyjna we W. dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda z tytułu tej szkody. W związku z kolizją powód zgłosił roszczenie pozwanemu, u którego ubezpieczony był w

zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych pojazd sprawcy kolizji drogowej. Pozwany przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i przyznał na rzecz powoda W. R. odszkodowanie w wysokości 10.108,46 zł (9.065,89 zł netto + 50 % podatku VAT w kwocie 1.042,57 zł), ustalone metodą tzw. szkody częściowej. Powód zlecił sporządzenie opinii niezależnemu rzeczoznawcy techniki samochodowej i ruchu drogowego. Przedmiotem opinii było ustalenie zakresu i kosztów naprawy pojazdu użytkowanego przez powoda. Z ekspertyzy wynika, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 15.759,15 zł (14.133,77 zł netto + 50 % podatku VAT w kwocie 1.625,38 zł). Ponadto w wyniku kolizji doszło do utraty wartości handlowej pojazdu, który został zarejestrowany po raz pierwszy w 2017r. Na żadaną kwotę 5.650,69 zł składa się różnica pomiędzy kwotą wypłaconą przez powoda w wysokości 15.759,15 zł i kwotą wypłaconą przez pozwanego w wysokości 10.108,46 zł. Uszkodzony pojazd był niezbędny powodowi ze względu na konieczność wykonywania codziennych obowiązków w prowadzonej działalności gospodarczej. Powód na czas prowadzonego postępowania likwidacyjnego i wypłaty odszkodowania wynajął pojazd zastępczy marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 30 października 2017r. do dnia 1 grudnia 2017r. Koszt najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 30 października 2017r. do dnia 1 grudnia 2017r. wyniósł 5.088 zł netto (32 dni najmu x 159 zł netto czynszu za dobę najmu pojazdu). Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznał odszkodowanie w wysokości 1.042,57 zł brutto za 15 dni najmu pojazdu zastępczego. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania za okres najmu pojazdu zastępczego ponad okres 15 dni oraz zweryfikował stawkę czynszu najmu za dobę najmu pojazdu. Powód zwrócił pojazd zastępczy wynajmującemu w dniu 1 grudnia 2017r., tj. niezwłocznie po wypłacie odszkodowania przez ubezpieczyciela. Do dnia zwrotu pojazdu zastępczego poszkodowany korzystał z niego w takim zakresie w jakim wykorzystywany był przez niego pojazd uszkodzony w prowadzonej działalności gospodarczej. Powód mógł rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu dopiero po otrzymaniu odszkodowania od pozwanego, gdyż do tego czasu nie posiadał środków niezbędnych na rozpoczęcie procesu naprawy uszkodzonego pojazdu. Powód domaga się zapłaty kwoty 3.750 zł jako różnicy kwoty 5.088 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego w okresie od 30 października 2017r. do 1 grudnia 2017r. i kwoty 1.338 zł przyznanej przez pozwanego. Powód domaga się ponadto odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 9.400,69 zł od dnia 23 listopada 2017r., tj. od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

Do pozwu załączono decyzję pozwanego z dnia 24 października 2017r., z 4 stycznia 2018r., kalkulację kosztów naprawy pojazdu wykonaną przez pozwanego, kalkulację naprawy wykonanej przez (...) A Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w K., umowę najmu samochodu zastępczego z 30.10.2017r., fakturę VAT nr (...) z 13.12.2017r.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie powoda nie zostało udokumentowane w zakresie wysokości z uwagi na nie przedłożenie dokumentów potwierdzających poniesienie wyższych kosztów naprawy. Pozwany przyznał odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w wysokości 1.338 zł, wskazując iż za ekonomicznie uzasadniony uznano 15 – dniowy okres najmu uwzględniający 8 dni technologicznego czasu naprawy, 5 dni uzgodnienia kosztów naprawy oraz dwa dni wolne. Pozwany skorygował wysokość dobowej stawki najmu do kwoty 89,20 zł. Pozwany podczas zgłoszenia szkody przed rozpoczęciem najmu poinformował powoda o możliwości zorganizowania wynajmu u pozwanego oraz o maksymalnych akceptowalnych przez pozwanego stawkach najmu.

Pismem procesowym z dnia 16 czerwca 2019r. powód zmienił powództwo w ten sposób, że zamiast dochodzonej pozew kwoty 5.650,69 zł wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 7.370 zł wraz z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od dnia 23 listopada 2017r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zapłatę kwoty 407,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pisma do dnia zapłaty tytułem utraty wartości handlowej pojazdu.

Pozwany wniósł o oddalenie rozszerzonego powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 października 2017r. w K. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), będący własnością (...) Spółki Akcyjnej we W., użytkowany przez W. R. prowadzącego działalność

gospodarczą. Było to auto nowe, rok produkcji 2016, pierwsza rejestracja 2017r. Było na gwarancji. Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarte z pozwanym. Uszkodzeniu uległ tył samochodu. Podniosła się podłoga. Został uszkodzony zderzak i drzwi. Jest to samochód półdostawczy, wykorzystywany na bieżąco w działalności gospodarczej. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu. Szkada została zarejestrowana pod nr (...). Po wykonaniu oględzin samochód został umieszczony w warsztacie w P. pod Z.. Po zdjęciu zderzaka rzeczoznawca przyjechał po raz drugi do warsztatu i stwierdził dalsze uszkodzenia. Naprawa trwała około miesiąca. W czasie naprawy powód korzystał z samochodu zastępczego, który nie odpowiadał klasą samochodowi uszkodzonego, ale w tamtym okresie duży samochód nie był mu potrzebny. Samochód zastępczy oddał po naprawie

Dowód: zeznania świadka W. R. (00:07:16 –

00:29:57 minuta rozprawy z dnia 1.02.2019r. k. 126-127 akt),

dokumentacja zdjęciowa (k. 81 - 89 akt)

W trakcie zgłoszenia szkody pozwany zaproponował poszkodowanemu organizację najmu pojazdu zastępczego, wskazując że z cennika wynika stawka do 200 zł za dobę.

Dowód: nagranie zgłoszenia szkody (k. 228 akt), stenogram zgłoszenia

szkody (k.101 – 112 akt)

W dniu 24 października 2017r.pozwany przesłał (...) Spółce Akcyjnej we W. kalkulację kosztów naprawy pojazdu O. (...). Kwotę za naprawę pojazdu wskazano w wysokości 11.056,95 zł brutto.

Dowód: pismo pozwanego do (...) Spółki Akcyjnej we W.(k.

9 -10 akt), kalkulacja naprawy z 24.10.2017r. (k. 11 – 18 akt)

W dniu 30 października 2017r. W. R. jako najemca wynajął od A. K. prowadzącej działalność pod firmą (...) samochód H. (...), nr rej. (...). Koszty najmu ustalono na kwotę 159 zł netto za dobę.

Dowód: umowa najmu z 30.10.2017r. (k. 24 – 26 akt)

W dniu 13 grudnia 2017r. A. K. wystawiła wobec powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.258,24 zł z tytułu wynajmu samochodu zastępczego H. (...) nr rej.(...) od dnia 30.10.2017r. do dnia 1.12.2017r., z terminem płatności do dnia 13 grudnia 2017r. W treści faktury wskazano, że należność wynika z 32 dób po cenie 159 zł netto.

Dowód: faktura VAT nr (...) z 13.12.2017r. (k. 27 akt), dowód

rejestracyjny (k. 28 -29 akt)

W dniu 4 stycznia 2018r.pozwany przyznał W. R. kwotę 10.108,46 zł, w tym kwotę 9.065,89 zł z tytułu kalkulacji naprawy i kwotę 1.042,57 zł z tytułu VAT.

Dowód: pismo pozwanego do W. R. (k. 8, 55v akt)

W dniu 5 stycznia 2018r. pozwany przyznał W. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w D. kwotę 1.338 zł z tytułu kosztów pojazdu zastępczego lub wynajęcia pojazdu zastępczego. Wyjaśnił jednocześnie, że poddał weryfikacji fakturę, w wyniku czego ograniczył okres najmu do 15 dni, przeznaczając na technologiczny czas naprawy 8 dni, uzgodnienia kosztów naprawy – 2 dni i dni wolne – 2 dni. Dłuższy czas wynajmu nie pozostaje bowiem w związku przyczynowo – skutkowym z działaniem sprawcy szkody. Jednocześnie weryfikacji podlegała stawka za wynajem. Pismem z dnia 5 stycznia 2018r. pozwany poinformował (...) Spółka Akcyjna we W. o przyznanych kwotach.

Dowód: pismo pozwanego do W. R. (k. 7, 51, 52v

akt)

W dniu 23 marca 2018r. kalkulację naprawy pojazdu O. (...) nr rej.(...) sporządził P.W. (...) A Spółka z o.o. w K., ustalając koszty naprawy w kwocie 14.133,77 zł netto, 17.384,54 zł, w tym 3.250,77 zł VAT.

Dowód: kalkulacja naprawy z 23.03.2018r. (k. 19 -23 akt)

W dniu 17 kwietnia 2018r. (...) Spółka Akcyjna we W. jako cedent zawarł z W. R., prowadzącym RemTrans w D., zwanym cesjonariuszem, umowę przelewu wierzytelności, jakie cedent ma w stosunku do pozwanego z tytułu uszkodzenia pojazdu wskutek wypadku komunikacyjnego z 20 października 2017r.

Dowód: umowa o przelew wierzytelności (k. 124 – 124v akt)

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...) powstałych w związku z zaistniałą szkodą komunikacyjną w dniu 20 października 2017r. ustalony przy użyciu nowych części oryginalnych typu O, technologii producenta pojazdu oraz średnich cen robocizny w warsztatach posiadających odpowiedni personel i zaplecze pozwalające na stosowanie technologii producenta wynoszącej w okresie powstania szkody 100 zł netto za 1 rbg, pozwalający na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wynosi 19.281,17 zł brutto z 23 % podatkiem VAT od towarów i usług. Na skutek zaistniałej szkody komunikacyjnej doszło do utraty wartości pojazdu wynoszącej 450 zł brutto. Uzasadniony okres najmu pojazdu, którego dotyczy sprawa nie powinien być dłuższy niż 19 dni. Średnia stawka najmu dla pojazdu wynajmowanego przez poszkodowanego (z segmentu C) skorygowana do okresu w którym najem miał miejsce wynosi 178,28 zł brutto, a dla pojazdu z segmentu (...), który został uszkodzony podczas zdarzenia drogowego wynosi 368,48 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego mgr. inż. P. L. (k. 141 – 189

akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz opinii biegłego sądowego mgr. inż. P. L..

Sąd zważył co następuje:

Podstawą niekwestionowanej przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę wywołaną przez sprawcę kolizji drogowej była umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodnie z którą pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony (art. 822 § 1 kodeksu cywilnego).

Odpowiedzialność sprawcy szkody wynika z przepisu art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność określoną w art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. W art. 435 §1 kodeksu cywilnego przewidziano odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie zaś z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2013r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 392 ze zm.) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W art. 36 ust. 1 ustawy wskazano, że odszkodowanie ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Oznacza to, że o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od zakładu ubezpieczeń decydują przepisy kodeksu cywilnego, a w

szczególności art. 361-363 oraz 444 – 447. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 8 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej). Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. Odpowiada więc za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. W tych granicach naprawienie szkody powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 361 § 2 k.c.). Przedstawione reguły nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę.

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi” (uchwała składu 7 sędziów SN z 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112)

Powód stał się wierzycielem pozwanego na skutek umowy przelewu wierzytelności. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W toku postępowania dowodowego ustalono wysokość odszkodowania z uwzględnieniem ustalonego przez biegłego zakresu napraw i po ustaleniu wartości nowych części podlegających wymianie i kosztów robocizny z uwzględnieniem przyjętych w miejscu zamieszkania poszkodowanego stawek robocizny za tego rodzaju usługi. Z ustaleń tych wynika, że pozwany wypłacił odszkodowanie poszkodowanemu zaniżając wartość kosztów naprawy.

Sąd przyjął, w oparciu o opinię biegłego, że wysokość szkody wynosi 19.281,17 zł brutto (15.675,75 zł netto + 3.605,42 zł VAT) albowiem ze względu na wiek uszkodzonego pojazdu w dniu szkody i krótkiego okresu jego eksploatacji naprawa powinna nastąpić jedynie przy użyciu części oryginalnych. Ponadto biegły wskazał w opinii, że system ekspercki A. nie posiadał w swojej bazie części zamiennych potrzebnych do naprawy o jakości (...).

Z uwagi o możliwość odliczenia przez powoda 50% podatku VAT odszkodowanie należne powodowi wynosi kwotę 17.478,46 zł (15.675,75 zł netto + 1.802,71 zł stanowiącą 1/2 VAT). Różnica tej kwoty i kwoty 10.108,46 zł wypłaconej przez pozwanego z tytułu kosztów naprawy podlegała uwzględnieniu przez Sąd. Ponadto Sąd zasądził od pozwanego kwotę stanowiącą rekompensatę utraty wartości rynkowej pojazdu w wysokości netto + 50 % VAT.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem samochodu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Obowiązek pozwanego pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego wynika również z wytycznych Komisji Nadzoru Finansowego. Zgodnie z rekomendacją (...) z dnia 1.12.2009r. poszkodowany może żądać pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres, w którym nie było możliwe korzystanie z pojazdu, który uległ uszkodzeniu. Okres najmu winien być uzasadniony. Długość tego okresu warunkowana jest lojalnym zachowaniem się poszkodowanego wobec ubezpieczyciela.

W toku sporu ustalono, że zachodziła konieczność wynajmu samochodu zastępczego albowiem samochód uszkodzony w wyniku wypadku komunikacyjnego był samochodem z którego korzystał poszkodowany w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą. Dokonując likwidacji szkody pozwany uznał zasadność wynajmu pojazdu zastępczego przez okres 15 dni i obniżył stawkę dobową do wysokości 89,20 zł brutto za jeden dzień najmu pojazdu. Zgodnie

z opinią biegłego uzasadniony okres najmu wyniósł 19 dni. W momencie zgłoszenia szkody pozwany poinformował powoda, że dopuszczalna przez pozwanego stawka najmu pojazdu zastępczego wynosi do 200 zł za dobę. Powód wynajął samochód zastępczy za kwotę 159 zł, zaś biegły ustalił, że średnie stawki najmu pojazdów należących do klasy C, do której należy zaliczyć ten pojazd wynoszą 178,28 zł. Gdyby powód chciał wynająć pojazd zastępczy o klasie odpowiadającej klasie pojazdu uszkodzonego to stawka najmu średnio wynosiła 368,48 zł brutto. Pozwany niezasadnie obniżył więc stawkę najmu pojazdu zastępczego. Sąd w ślad za ustaleniami biegłego uznał jednak, że zasadny okres najmu wynosi 19 dni. Odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynosi kwotę stanowiącą iloczyn stawki najmu wynikającej z faktury wystawionej wobec powoda i 19 dni tj. kwotę 3.021 zł.

Uwzględnieniu podlegało więc roszczenie powoda w części stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą ustalonego przez Sąd odszkodowania i kwoty 1.338 zł wypłaconej przez pozwanego. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 817 §1 k.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania wydano na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał sprawę w 82,07 %. Powinien więc ponieść koszty w 17,93%. Na koszty postępowania złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 471 zł i opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 106 zł, wynagrodzenie biegłego w kwocie 2080 zł i wynagrodzenia pełnomocników stron ustalone w kwocie 1.800 zł w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 5 listopada 2015r., poz. 1804 ze zm.) wraz z opłatami skarbowymi od pełnomocnictw. Łącznie koszty postępowania wyniosły kwotę 6.291 zł, co oznacza, że powód powinien ponieść kwotę 1.127,98 zł kosztów, a poniósł kwotę 3.394 zł (577 zł opłata sądowa, 1000 zł zaliczka na wynagrodzenie biegłego i 1817 zł wynagrodzenie pełnomocnika). Różnicę kwot którą poniósł powód i którą powinien ponieść, ma obowiązek zwrócić mu pozwany. Ponadto pozwany ma obowiązek uiścić na rzecz Skarbu Państwa pokrytą przez niego tymczasowo część wynagrodzenia biegłego, której nie pokryły zaliczki stron.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś